

" মৰমৰ সন্তানসকল – নিজৰ উপাধি সদায় মনত ৰাখিবা, তোমালোক হৈছে ঈশ্বৰীয় সন্তান, তোমালোকৰ হৈছে ঈশ্বৰীয় কুল, তোমালোক দেৱতা সকল তকৈও উচ্চ হোৱা, তোমালোকৰ স্বভাৱ বহুত মৰ্জিত হ'ব লাগে "

প্ৰশ্ন: পিতাই সন্তানসকলক নিজৰ সমান প্ৰেমৰ সাগৰ কৰি তুলিছে, ইয়াৰ চিন কি ?

উত্তৰ: তোমালোক সন্তানসকল পিতাৰ সমান মৰমিয়াল হৈছে সেইবাবেতো তোমালোকৰ স্মাৰক চিত্ৰবোৰক সকলোৱে মৰম কৰে। মৰমেৰে চাই থাকে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ সদায় হৰ্ষিতমুখৰ, ৰমণীয়। এতিয়া তোমালোকে জানা যে বাবাই আমাক জ্ঞান-যোগৰ দ্বাৰা অতি মিঠা বনাই আছে। তোমালোকে মুখেৰে সদায় জ্ঞান ৰত্নহে উচ্চাৰিত কৰিব লাগে।

গীত: তুমি প্ৰেমৰ সাগৰ ..... (তু প্যাৰ কা সাগৰ হে ....)

ওঁম শান্তি। এয়া কাৰ মহিমাত গোৱা হয় যে তুমি প্ৰেমৰ সাগৰ। এয়া কোনো মনুষ্যৰ মহিমা নহয়। কোৱা হয় যে তুমি প্ৰেম, শান্তি তথা পৱিত্ৰতাৰ সাগৰ। এতিয়া তোমালোক পৱিত্ৰ হোৱা। এনেকুৱা বহুত আছে যিয়ে বিয়া নকৰায়, বহুত এনেকুৱা আছে যিয়ে সন্ত্যাস নোলোৱাকৈও পৱিত্ৰ হৈ থাকে। গায়নো আছে – গাৰ্হস্থ্য ব্যৱহাৰত থাকিও জনক সদৃশ জ্ঞান। ইয়াৰ ইতিহাস আছে। ক'লে - আমাকো কিবা ব্ৰহ্ম জ্ঞান শুনোৱা। আচলতে ক'ব লাগে ব্ৰহ্মা জ্ঞান। পৰমপিতা পৰমাত্মা আহি ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ব্ৰহ্মাকুমাৰকুমাৰীসকলক জ্ঞান দিয়ে।

তোমালোকে জানা যে বৰ্তমান আমাৰ উপাধি ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী, আমি হৈছো ঈশ্বৰীয় সন্তান। এনেকৈতো সকলোৱে কয় যে আমি ঈশ্বৰৰ সন্তান। তেতিয়াহ'লে নিশ্চয় ভাই-ভাই হ'লা গতিকে নিজকে পিতা বুলি ক'ব নোৱাৰা। ফাদাৰ হুড নহয় তেন্তে ব্ৰাডাৰ হুড বুলি কোৱা হ'ব। এহাতে তোমালোকে ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী বুলি কোৱা, দ্বিতীয়তে যাৰ কুমাৰ-কুমাৰী হোৱা তেওঁলোকক মশ্বা-বাবা বুলি কোৱা। সন্তানসকলে জানে আমি শিৱ বাবাৰ নাতি-নাতিনী ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী হওঁ। ভাৰতত অনেক শাস্ত্ৰ, বেদ, পুৰাণ আদিতো সকলোৱে পঢ়ে। সৰ্ব শাস্ত্ৰৰ শিৰোমণি হ'ল শ্ৰীমদ্ ভাগৱত গীতা। গীতাৰ দ্বাৰা সত্যযুগৰ স্থাপনা হয়। গীতাৰ জ্ঞান দিয়ে জ্ঞানসাগৰ পৰমাত্মাই। এই সকলো জ্ঞান নদী জ্ঞান সাগৰৰ পৰা ওলাইছে। পানীৰ গংগাৰ পৰা জানো জ্ঞান পোৱা যাব যাৰ দ্বাৰা পৱিত্ৰ হ'ব লাগে। সংগতি অৰ্থাৎ পৱিত্ৰ হোৱা। এয়াতো হৈছেই তমোপ্ৰধান পতিত দুনিয়া। যদি পৱিত্ৰ হয় তেন্তে ক'ত থাকিব। উভতিতো যাব নোৱাৰে। বিধান নাই। সকলোৱে পুনৰ্জন্ম লৈ তমোপ্ৰধান হ'বই লাগিব। পিতা হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ। তোমালোকে বাস্তৱত শূনি আছে। এয়া কোনেও কপি (নকল) কৰিব নোৱাৰে। যদিও এনে বহুত আছে যিয়ে কয় আমিও সেই জ্ঞানেই শুনাওঁ, কিন্তু নহয়। ইয়াত যিয়েই জ্ঞান পায় তেওঁ ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী বুলি কয় আৰু কোনো এনেকুৱা সংস্থা নাই য'ত ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী বুলি ক'ব। লাগিলে পোচাকো এয়াই নিপিন্ধক কিয় কিন্তু কেনেকৈ ক'ব যে আমি ব্ৰহ্মাৰ সন্তান হওঁ। এওঁক মই নাম দিছো ব্ৰহ্মা। এওঁক বহি বুজাওঁ। তোমালোককো কয় - তোমালোক ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীসকলে নিজৰ জন্মৰ কথা নাজানা, মই জানো। এতিয়া সংগমযুগত ভৰি আৰু টিকনি আছে ইয়াৰ দ্বাৰা পুৰণি দুনিয়াৰ পৰিৱৰ্তন হৈ নতুন হয়। সত্যযুগ, ত্ৰেতা, দ্বাপৰ, কলিযুগ.... এনেকৈ সৃষ্টিৰ বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। এতিয়া অন্তৰ সময়, সৃষ্টি পৰিৱৰ্তিত হৈ নতুন হয়। পিতা আহি ত্ৰিকালদৰ্শী কৰি তোলে। তেওঁ হৈছে প্ৰেমৰ সাগৰ, তেন্তে নিশ্চয় তেনেকুৱা মৰমিয়াল কৰি তুলিব। লক্ষ্মী-নাৰায়ণক চোৱা কিমান আকৰ্ষণ আছে। যিমান লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰমণীয় হৰ্ষিতমুখৰ চিত্ৰ দেখিবা সিমান ৰাম-সীতাৰ দেখিবলৈ নোপোৱা। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ দৰ্শন কৰিলেই আনন্দিত হৈ যোৱা যায়। ৰাধা-কৃষ্ণৰ মন্দিৰত গ'লে ইমান আনন্দিত হোৱা নাযায়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰতো ৰাজ্য-ভাগ্য আছে। বাকী দুনিয়াই এইবোৰ কথা নাজানে। এতিয়া তোমালোকে জানা বাবাই আমাক বহুত মিঠা কৰি তোলে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণক জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা নহয়। তেওঁলোক এই জ্ঞান-যোগৰ দ্বাৰাই এনেকুৱা হ'ল। এতিয়া তোমালোকো হৈ আছে। মানুহে বিচাৰে যে দুনিয়া এক হৈ যাওঁক, এখন ৰাজ্য হওঁক। স্মৃতি দিয়ায় যে এসময়ত নিশ্চয় এখন ৰাজ্য আছিল। কিন্তু এনেকুৱা নহয় যে সকলোৱে মিলি এক হৈ যাব। নহয়, তাততো (স্বৰ্গত) বহুত কম মনুষ্য আছিল। তোমালোকে বুজি পোৱা আমি ঈশ্বৰীয় সন্তান হওঁ। কোৱা হয় ঈশ্বৰ হাজিৰা হজুৰ (সকলোতে বিৰাজমান)। কিন্তু হাজিৰ-নাজিৰ বুলি আত্মাক কোৱা হ'ব। আত্মা সৰ্বব্যাপি, সকলোতে আত্মা আছে। এনেকুৱা নহয় যে সকলোতে পৰমাত্মা আছে। তেন্তে শপত খোৱাৰ কি কথা আছে? যদি আমাৰ মাজতেই পৰমাত্মা আছে তেতিয়াহ'লে শপতনো কাৰ নামত খোৱা হয়? আমি যদি ওলোটাকাম কৰো তেন্তে পৰমাত্মাই শাস্তি দিব। যদি পৰমাত্মা সকলোতে আছে তেতিয়া হ'লে শপত

আদিৰ কথা নাই। এতিয়া তোমালোক সাকাৰত আছা, যেনেকৈ আত্মাক এই দুচকুৰে দেখা নাযায় তেন্তে পৰমাত্মাক কেনেকৈ দেখিব? অনুভৱ কৰা হয় আমাৰ মাজত আত্মা আছে। এনেকৈ ক'ব যে পৰমাত্মাৰ সাক্ষাৎকাৰ হওঁক কিন্তু যেতিয়া আত্মাকেই দেখা পোৱা নাযায় তেন্তে পৰমাত্মাক কেনেকৈ দেখিব? আত্মাই পুন্যাত্মা, পাপ আত্মা হয়। এতিয়া পাপ আত্মা আছে। তোমালোকে বহুত পুণ্য কৰিছিলো, পিতাৰ আগত তন-মন-ধন সমৰ্পণ কৰিছিলো। এতিয়া পাপ আত্মাৰ পৰা পুণ্য আত্মা হৈ আছে। শিৱবাবাক তন-মন-ধন উচৰ্গা কৰা। এৰোঁ (ব্ৰহ্মা) অৰ্পণ কৰিলে নহয় জানো। শৰীৰটোও প্ৰকৃত সেৱাত আগবঢ়াই দিলে। মাতাসকলৰ আগত অৰ্পণ কৰি তেওঁলোকক টাষ্টী (নিমিত্ত) কৰিলে। মাতাসকলক আগবঢ়াই দিব লাগে। মাতাসকলেই আহি শৰণ ল'লে তেন্তে তেওঁলোকক কেনেকৈ চম্ভালা হ'ব? মাতাসকলৰ প্ৰতি বলিহাৰ হ'ব লাগে। পিতাই কয় - বন্দে মাতৰম। হাজিৰ-নাহাজিৰৰ ৰহস্যও বুজাইছে। আত্মাই আহ্বান কৰে - অ' গড ফাদাৰ। কোন জন ফাদাৰক আহ্বান কৰে? বুজি নাপায়। তোমালোক লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হোৱাগৈ। মনুষ্যই কিমান মৰম কৰে। হাৰ হলিনেচ (her holiness) আৰু হিজ হলিনেচ (his holiness) বুলি তেওঁলোকক কোৱা হয়। এতিয়া তোমালোকে ক'বা আমি ঈশ্বৰীয় কুলৰ, আগতে আসুৰী কুলৰ আছিলো। ব্ৰাহ্মণসকলৰ উপাধিয়েই হ'ল ঈশ্বৰীয় সন্তান। বাপু গান্ধীয়েও বিচাৰিছিল যে ৰাম ৰাজ্য হওঁক। নৱ ভাৰতত নতুন ৰাজ্য হওঁক। বিশ্বৰ সৰ্বশক্তিমান কৰ্তাৰ চৰকাৰ হওঁক যি কেৱল বেহদৰ পিতাইহে ৰচিব পাৰে। পিতাই কয় মই বিশ্বৰ সৰ্বশক্তিমান কৰ্তা হওঁ। উচ্চতকৈও উচ্চ নিৰাকাৰ হওঁ। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰতো মোৰ ৰচনা হয়। ভাৰত শিৱালয়, সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী আছিল, এতিয়া সম্পূৰ্ণ বিকাৰী। এয়াও নাজানে যে সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী ইয়াতে হয়। বিচাৰে ৱান ৱল্ড (এখন বিশ্ব) হওঁক, ৱান অলমাইটি অথ'ৰিটি (এজন সৰ্বশক্তিমান কৰ্তা) ৰাজ্য হওঁক। সেইবাবেইতো পৰমাত্মাই ৱান অলমাইটি অথ'ৰিটি (এজন সৰ্বশক্তিমান কৰ্তা) দ্যোতি দৈৱী, লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য স্থাপনা কৰি আছে আৰু অন্য সকলোৰে বিনাশ সমাগত। ইমান নিচা থাকিব লাগে! ইয়াৰ পৰা ঘৰলৈ গ'লেই মুৰ্ছিত হৈ যায়। সঞ্জীৱনী বুটীৰ (ঔষধৰ) কাহিনী আছে নহয়। কিন্তু এয়াটো জ্ঞানৰ বুটী, 'মনমনাভৱ'ৰ। দেহ-অভিমানত আহিলেই মায়াৰ থাপৰ পৰে। দেহী-অভিমानी হ'লে থাপৰ নপৰে। আমি শিৱবাবাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লওঁ। ব্ৰহ্মাৰ এয়া অন্তিম জন্ম, তেৱোঁ উত্তৰাধিকাৰ লয়। দ্যোতি ৱল্ড চভাৰ্ণতি ইজ ইয়াৰ গড ফাদাৰ্লি ৱৰ্থ ৰাইট (দৈৱী সাৰ্বভৌমত্ব তোমালোকৰ ঈশ্বৰীয় জন্মসিদ্ধ অধিকাৰ)। তোমালোক সন্তানসকলৰ আচৰণ দৈৱী হোৱা উচিত। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকল দেৱতাসকলতকৈও উচ্চ। তোমালোকৰ বাণী অতি মিঠা হ'ব লাগে। ভাষণ আদিততো ক'বলগীয়া হয়, বাকী অন্য ব্যৰ্থ কথাত যাব নালাগে। মুখেৰে সদায় ৰত্ন (জ্ঞান) উচ্চাৰণ কৰা। যদিও এই দুচকু আছে কিন্তু স্বৰ্গ আৰু পৰমধামকহে চোৱা। আত্মাই জ্ঞানৰ নেত্ৰ প্ৰাপ্ত কৰে। আত্মাই ইন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা পঢ়ে। তোমালোকে জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ পাইছা, যেনেকৈ পৈনত অৱস্থাত দাঁত ওলায়। পিতাই উত্তৰাধিকাৰ ব্ৰাহ্মণসকলক দিব, শূদ্ৰক জানো দিব! তৃতীয় নেত্ৰ আত্মাই পায়। জ্ঞান চক্ষু অবিহনে ভুল শুদ্ধৰ বোধ নাথাকে। ৰাৱণে অশুদ্ধ পথেৰেই লৈ যাব, বাবাই সৎ পথেৰে লৈ যায়। সদায় ইজনে সিজনৰ গুণ গ্ৰহণ কৰিব লাগে। গুণৰ সলনি অৱগুণ গ্ৰহণ কৰিব নালাগে।

ডাঃ নিৰ্মলাই চোৱা, তেওঁৰ স্বভাৱ অতি মিঠা। শান্ত স্বভাৱৰ, স্বল্পভাষিতা তেওঁৰ পৰা শিকিব লাগে। যথেষ্ট বুদ্ধিমান আৰু মিঠা সন্তান। শান্তিত বহিবৰ বাবেও ৰয়েলটিৰ (আভিজাত্যৰ) প্ৰয়োজন। এনেকুৱা নহয় যে কিছু সময় স্মৰণ কৰিলা তাৰ পিছত গোটেই দিনৰ বাবে পাহৰি গ'লা। এয়াও অভ্যাস কৰিব লাগে। বাবাক স্মৰণ কৰিলে শক্তি আহে। গতিকে পিতাও আনন্দিত হয়। এনে অৱস্থাত থকাসকলে যাৰ ফালেই দৃষ্টি দিব তেওঁকো তৎক্ষণাত অশৰীৰী বনাই দিব। অশৰীৰী হৈ যায়, শান্ত হৈ যায়। কেৱল শান্তিত বহি যোৱাটো সেয়া কোনো সুখ নহয়, সেয়া ক্ষণিকৰ সুখ। শান্ত হৈ বহি গ'লে আকৌ কৰ্ম কেনেকৈ কৰিব? যোগৰ দ্বাৰা বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। প্ৰকৃত সুখ-শান্তিতো ইয়াত হ'ব নোৱাৰে। ইয়াত সকলো বস্তু অল্পকালৰ (ক্ষণিকীয়া)। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ৰাতিৰ ক্লাচ 09-04-1968

আজিকালি বেচিভাগেই বিশ্বত শান্তি কেনেকৈ হ'ব সেই বিষয়তে সভা (কনফাৰেন্স) আদি অনুষ্ঠিত কৰি থাকে। সেইসকলক জনাব লাগে যে চোৱা সত্যযুগত এক ধৰ্ম, এক ৰাজ্য, অদ্বৈত ধৰ্ম আছিল। দ্বিতীয় কোনো ধৰ্মই নাই যে হাই-কাজিয়া হ'ব। ৰামৰাজ্যই আছিল, তেতিয়াহে বিশ্বত শান্তি আছিল। তোমালোকে বিচৰা বিশ্বত শান্তি হওঁক। সেয়াতো সত্যযুগত আছিল। পিছলৈ অনেক ধৰ্ম হোৱাত অশান্তি আৰম্ভ হ'ল। কিন্তু যেতিয়ালৈকে কোনোবাই নুবুজে তেতিয়ালৈকে বুজাবলগীয়া হয়। পিছলৈ বাতৰি কাকততো প্ৰকাশ পাব আৰু সন্যাসী আদিৰো কাণ খোল খাব (জ্ঞান শুনিব)। এয়াতো তোমালোক

সন্তানসকলৰ বাবেই আমাৰ ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে। এয়াই নিচা। মিউজিয়ামৰ চমক দেখি বহুত আহিব। ভিতৰলৈ আহি আচম্বিত হ'ব। নতুন নতুন চিত্ৰৰ ওপৰত নতুন নতুন বুজনি শূনিব।

এয়াতো সন্তানসকলে জানে - যোগ হৈছে মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ বাবে। সেয়াতো কোনো মনুষ্যই শিকাব নোৱাৰে। এইটোও লিখিব লাগে পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ বাহিৰে অন্য কোনেও মুক্তি জীৱনমুক্তিৰ বাবেযোগ শিকাব নোৱাৰে। সকলোৰে সংগতি দাতা এজনেই। এইটো স্পষ্টকৈ লিখি দিব লাগে, যাতে মনুষ্যই পঢ়ে। সন্যাসী লোকসকলে কি শিকাব। যোগ-যোগ বুলি মিসকলে কৈ থাকে, বাস্তৱিকতে যোগ কোনেও শিকাব নোৱাৰে। মহিমা এজনৰে। বিশ্বত শান্তি স্থাপনা কৰা বা মুক্তি-জীৱনমুক্তি দিয়াটো পিতাৰেই কাম। এনেকৈ বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি পইন্ট বিলাক বুজাব লাগে। এনেকৈ লিখিব লাগে যাতে মনুষ্যই কথাবোৰ সঠিক বুলি বুজি গ্ৰহণ কৰিব পাৰে। এই দুনিয়াৰতো পৰিৱৰ্তন হ'বই। এয়া হ'ল মৃত্যুলোক। নতুন দুনিয়াক অমৰলোক বুলি কোৱা হয়। অমৰলোকত মনুষ্য কেনেকৈ অমৰ হৈ থাকে এয়াও আচৰিত নহয়নে। তাত আয়ুসো দীঘলীয়া হয় আৰু সময়ত গুণতসাৰেই শৰীৰ সলাই লয় যেনেকৈ কাপোৰ সলনি কৰা হয়। এয়া সকলো বুজাবলগীয়া কথা। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকলক আত্মিক পিতা তথা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণশুভৰাগি আৰু নমস্কাৰ।

* ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-**

(1) নিজৰ স্বভাৱ বহুত মিঠা, শান্তচিত্ত কৰি তুলিব লাগে। বহুত কম আৰু মাৰ্জিত ভাবে বাৰ্তলাপ কৰিব লাগে।

(2) তন-মন-ধনেৰে পিতা ব্ৰহ্মাৰ সমান নিমিত্ত (ট্ৰাষ্টী) হৈ থাকিব লাগে।

বৰদান: নিজৰ আদি অনাদি স্বৰূপৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা সকলো বন্ধন সমাপ্ত কৰোঁতা বন্ধনমুক্ত স্বতন্ত্ৰ হোৱা আত্মাৰ আদি অনাদি স্বৰূপ হৈছে স্বতন্ত্ৰ, মালিক। এয়াতো পিছলৈ পৰতন্ত্ৰ হৈছে সেয়েহে নিজৰ আদি আৰু অনাদি স্বৰূপ স্মৃতিত ৰাখি বন্ধনমুক্ত হোৱা। মনৰো যাতে বন্ধন নাথাকে। যদি মনৰো বন্ধন থাকে তেতিয়াহ'লে সেই বন্ধনে অন্য বন্ধনবিলাকো লৈ আহিব। বন্ধনমুক্ত অৰ্থাৎ ৰজা, স্বৰাজ্য অধিকাৰী। এনেকুৱা বন্ধনমুক্ত স্বতন্ত্ৰ আত্মাসকলেই পাঁচ উইথ অনাৰ (সন্মানসহ উত্তীৰ্ণ) হ'বগৈ অৰ্থাৎ ফৰ্চট ডিভিজনত (প্ৰথম শ্ৰেণীত) আহিব।

শ্লোগান: মাষ্টৰ দুখহৰ্তা হৈ দুখকো আত্মিক সুখলৈ পৰিৱৰ্তন কৰা টোৱে প্ৰকৃত সেৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!